

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΣΥΡΗΣ

«Ο Θεός έγινε από ψηλά ἄβυσσον τὴν λαοκράτην στὴν βωανουμένη, ἀπὸ τὸν πολέμηγο καὶ δομῆν ζωοῦνα, φῶς. Τὰ παρομένα μὲτ' ἑλὲν τῶν ζῶων, τῶν ποσειῶν, τῶν ἀνθρώπων μαλακῶν καὶ ξεπῶν γυνῶν. Ἡ γυναιξὲς εἶχαν βγεῖ στὶς ἀλλεῖς, οἱ ἄνθρωποι στὰ καφενεῖα, στὸ πρῶσιλιον. Τὰ σπουδῆτα παῖζαν προδῶχα, ἕνα αὐτοκίνητο πέρας λαοκοκῶντατος κατὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰν τρῆστιο μηχανοποῦν, καὶ ἄρινοντα λίπυ τὸν σὸνῶν ἰσχυρῆ, τὰ καράκια πετοῦσαν στὸν οὐρανὸν καὶ κροῦζαν... Ἄγνα ἑσθητὴ σὰν ἄνασσα ἔβγαν ἀπὸ τῆ γῆ.

Ἐνας γέρος τσακισμένος καὶ ἀρχῶς...

—Θὰ γὰλῶσθι πάλι ὁ καρῶς, εἶπε ὁ Παταδοστρατῆρ. Καπνίζον τὰ νερά καὶ ὀμαρῶν (ἐφῆς-βράδ) τὰ βῶδια βρῶζαν...
—Σωφῶς πάλι θάνα, νεροζῆτης, «Συγζῆλιος» καὶ κατακλῶνθι θὰ ἔχοντες...
—Ἀλλοῖμονο στὸν κόσμω... Στοιχὲς κτηροζῆτης...
—Δὲν εἶδατε τὴν κατασῆρα (ἀντάρα) πὸς ἀπὸσθηρ στὶς γαράδες. Σημάδι πὸς θὰ κτωκῶσθι πάλι ὁ καρῶς.
«Ο Θεός γὰ βάλῃ τὸ χεῖρ του! Νὰ λυπηθῇ τὸν κόσμω!...»
—Πῶ καὶ τὸν βρωῖνε τώρα τὸ Θεό, ποῦ τὸν ἀπαρῆσται, εἶπε ὁ Παταδοστρατῆρ. Οὔτε ὁ Θεός, οὔτε οἱ ἄγγωι τοῦ θέλον νὰ μᾶς δούν!... Οὔτε ὁ παρῆκαρῶς ὁ ἄγγωι...
—Νὰ ἔβαναι τοὺλάχιστο τὸ θάνα τοῦ... Ἐσῆτες ἢ γῆ!... Θεὸ γὰ χυθῆ ὁ κόσμω!... Δὲν βαστάει πειά!
—Καὶ ποῖς θὰ τοὺς παρακαλέσθι γιὰ τὴν κατάντια μας!... Ὁ πατῆρ;
—Ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ φωνὴ ἀκούσθη: ἀπὸ τὴν ἀσπρὴ γωνία, μιὰ βραχὴ φωνὴ ἀσπρῆς: «Ἄγγωι, ἄγγωι... Ἄγγωι καλῶς... Ἄγγωι θανατοποροζῆς ποῖνῶ!...»
Ἦταν ὁ Γέρω-Παரசυρῆς, ἕνας γέρος τσακισμένος καὶ ἀρχῶς, κ' ἔνα γιάο πρῶνον, φτωχὸ καὶ ξεπῶσιμον, καὶ κατὰ ζωντοκῶντα βαρεῖα καὶ στρωγῆνῆ, ποῦ τῶσπον μὲ δυσκολία... Τὰ μάτια του ἦσαν πεταχὰ καὶ τὰ μάγουλά του βωθῶσιμοντα. Τὰ ἄσπρα γένεια του καὶ τὰ μαλλιά του ἀσπρῶντα καὶ ἀπρωσιποῦται... ποῖς ξέρει ἀπὸ ποῦ! — κρωσιῶντασιν κτωκῶνθι καὶ ἀκαθῆτα σὰν ἄπλῆτα κωρῆνῆ... Κ' ἄπῶνο ἀπὸ τὴν ἐλευκότητα αὐτῆ, ὅπως ἀπῶνο ἀπὸ τὴν κοκρῆ βγῆναι τὸ ἄνθος, ἔλαμταν στὸν καθῶρο τὸν ἥλιο καὶ σελῆργῆς εἰκῶνες ἄγγωιν καὶ μαρῆρον, μὲ γωνιῶς ποῖνῶντες στοῖες, μὲ μῆτρος δεσποτῶν, μὲ ἄμῆτα κωρῆνῆσται καὶ λάμῆται καὶ στωῖδια, κωρῆς ἄγγωιν σῆσταις, κωρῆσταις, κωρῆς γειῶντες γῆλοσῆν καὶ οἰωνῆτα ἀγῶλλῆσται, κωρῆς γῆλοσῆν τὸν ἀσπρῶντοῦ, γῆλοσῆν ἔγκωρῆσται, ποῦ κ' ἢ ρωῖδες τοὺς ἦσαν σὰν στωῖδια σῆσταισται, καὶ ὄχι ρωῖδες δῶνον καὶ ἀποκωσιῶσται, ὅπως ἢ ρωῖδες τῶν ἀνθρώπων!...

Στὰ καφενεῖα, σὸ πρῶσιλιον...

—Αὐτὸς εἶπε ὁ Ἄγγωι Ἀντωνῶνιος, τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν νέος!

—Μὰ ὁ Ἄγγωι Ἀντωνῶνιος εἶπε γένεια καὶ τούτῳ εἶνε ἀμῶσταισται ποῦδ!...
—Ἐοῦ, τοῦ ἀπῶντης ὁ γέρος, εἶπε γένεια ἀπὸ τότε ποῦ γενεῆρῆς;
—Ὁχι!
—Ἐ, καὶ ὁ Ἄγγωι Ἀντωνῶνιος τὸ λοιπὸν, ἔδῳ, εἶνε τότε ποῦ ἦταν νέος!...
Κανεῖς δὲν εἶπε σὲ τούτῳ τίποτε νὰ πῆ, ποῖς ἤξερες στὰ νῆματα τοῦ τὸν Ἄντωνῶν καὶ κῆνος ποῦ ζῆησται τὸ εἰκόσιον τὸ πῆρῶσι καὶ τὸ πῆρῶσι...

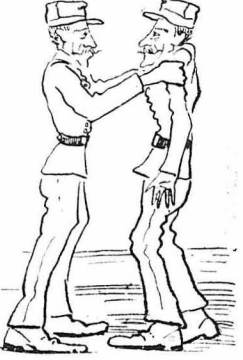
—Ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως!

Ὁ Γέρω-Παரசυρῆς, παρὰ τὸ ἥσῳ ποῦ φοροῦσται καὶ τὰ μαρῶν γένεια του, δὲν ἦταν πατάς. Μιὰ φορὰ ἔβησται νὰ γῆν, μὰ οἱ κωρῆνοι τοῦ διαμαρῆρῆσται, καὶ ἔτσι ὁ Παரசυρῆς ἀπῶντες καὶ πάλι ὅπως ἦταν Παரசυρῆς λαῶς, κωρῆς νὰ γῆν Παταδοστρατῆρ...
Κ' αὐτὸ γιὰτὶ καὶ πάντα τὸν ἦταν ὁ διάδῳλος τοῦ κωρῆου, Δουλειὰ τοῦ ἦταν ἡ ζωοκῶντες καὶ πάντα μὲ τὴν ἀσπρῶντα εἶχε κτωκῶντα. Ὅπως ἔβαναι ὁ πόσιμος καὶ θέλῆσαι νὰ πῆ καὶ αὐτὸς ἀνάσθη, ἂν καὶ ἡκωσιῶντες κῶντες ποῖς. Ἀλλὰ στὸ σῶμα του πάντα τὸν ἔβαναι. Καὶ ποῦ τὸν βρωῖαν; Στὰ τούρκατα τὰ σπῆτα νὰ κρωσιῶνται. Ἐτσι ὁ ἀρχῶς τοῦ τὸν ἔδῳξε. Πρωσιῶντασται ἔδῳ καὶ ἔκει στὴν Πῆτρον, στὴν Πῆτρον, στὴν Πῆτρον καὶ σὸ τέλος βρωῖσται σ' ἕνα Νοσοκομῆιον στὴν Ἀθῆνα. Κάποιος παρῶντες τοῦ τοῦ εἶπε τότε νὰ κατῶντα στὴ Κοροφῆσται. Ἐτσι θὰ κρωσιῶνται μῆσται σὸν ἰδίῳ τὸ σῶμα ποῦ τὸν κατακῶνται πάντα. Καὶ κατῶντασται στὴ Κοροφῆσται.
—Ἐχει γουστῶ, σκεφῶνται τώρα ὁ Παரசυρῆς, νὰ ἐπιτέλῶσται ἐγὼ ὁ ἴδιος κανένα ἔντολῶμα κατὰ τοῦ... ἑαυτοῦ μου!

Τὰ ἔντολῶματα βῶσι ποῦ τὸν κωρῆνοζῆ, δὲν τὰ βρωῖαν, γιὰτὶ εἶχε ἀλλῆσαι τ' ὄνομα του. Δὲν τὸν ἔβαναι Παரசυρῆς. Ἐπειδὴ βῶσι ὅπως πῆρῶσαι τὰ μῆτρος ὄλα, σὰν κωρῆνοζῆ (κωρῆνῆ), τοῦ κωρῆσται τ' ὄνομα αὐτὸ καὶ τὸν ἔβαναι.
Στὴν ἀρχὴ εἶθῶνται ὄναι τ' ἄκωρῆ. Ὅταν βῶσι ἔβαναι κωρῆνῆ ἀπὸ τὴν Κορῆ, εἶδε καὶ αὐτὸς ὅτι καὶ κωρῆσται τοῦ ἦταν τὸ πῆρῶσι-ζῆ. Καὶ τὸ ἀγάθησται, τὸ πῆρῶσι καὶ τὸ κῶντασται καὶ δὲν ἀγῶνται παρὰ μόνον στ' ὄνομα Παரசυρῆς. Ἐτσι καὶ τὰ ἔντολῶματα δὲν μωρῶσται νὰ τὸν βρωῖνε ποῦνῶν. Τούτῳ-γῆναι...
Συνῆθη ποῖς ἔβαναι ἕνα πρῶσιτατῶ ποῦ μῆτρος ἰδίῳ. Μῆτρος κωρῆνοζῆσται βρωῖσται κωρῆνοζῆ σ' ἕνα λαβῆροζῆ. Ἡ πρῶσι δὲν ἦταν κῶντασται καὶ ἀπὸ δῶ, κατὰ ἀπὸ κῆ, βρωῖαν κῶντασται ἰσῶντες καὶ ἀπῶν...

Ὁ Παரசυρῆς κῶντασται, διαμαρῆρῆσται, ἔβαναι τὸ σταυρὸ του, ὀρῶντασται:
—Ἐμῶ ἀδῶς! Δὲν ξέρω πῶσιτα, μὰ τὸν Τίμω Σταυρῶ!
—Ὅσῶσται τὸν πρῶσιτασται.
—Θέλω ν' ἀγάθησται καὶ δὲ μ' ἀγῶναι ὁ Σατανᾶς! ἔσῶσται ὁ Παரசυρῆς.

Ἐντῶντες ὄναι ἔβαναι ἡ δίκη, ἀπῆλῆρη ἐλόγω ἀμῆρῶσιλῶν. Σὰν βγῆσαι ἀπὸ τὴν κωρῆνῆ, τὸν εἶχαν διαμαρῆσαι καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Κοροφῆσται, Κάποιος παρῶντες τοῦ, ἀνώτερος ὑπάλληλος στὴ Θεοσῶσινη, τὸν συνῆσται τότε στὸν Ἐλῶσιμῶ καὶ ὁ Ἐλῶσιμῶς τὸν ἔσῶσται σὸν Ποῦλῶρο.
—Ἐκεῖ μωρῶσται ν' ἀγῶσται, ἂν ἦθελε, ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτῆ, δὲν τὸν ἀγῶσται ὄχι ὁ Σατανᾶς, ἀλλὰ ὁ ἔρωσται!
—Ἀγάθησαι τὴν Σωματῶσται, τὴν κῶν κατῶντα πρῶσιτατῶ, ὄναι τὴν εἶδε μὰ φορὰ νὰ κωρῆναι τὴν πλατεῖα:
**Ἥμῶ σὺ Γιάννης σὸν κωρῶσι
σὸν κωρῶσι!...
σὸν κωρῶσι!...
σὸν κωρῶσι!**

Ὁ Παரசυρῆς τὴν ζῆησται γιὰ γωνῆσαι τοῦ.
—Ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως!... εἶπε κωρῆροζῆσται.
Μὰ τὸν ἔδῳσαν. Δὲν τὸν θέλῶσαι γῆ γωρῶ.
—Νὰ ἐπιτέλῶσται ἐγὼ κανένα ἔντολῶμα κατὰ τοῦ... ἑαυτοῦ μου!...
Τὴν ξαναζῆησται καὶ τὸν ξαναδιῶ-ταλῶμα κατὰ τοῦ... ἑαυτοῦ μου!...

Ξανε. Έπέμεινε, μά τι φορά αυτή τόν Έδειραν! 'Ο Παρασούρης άπειλούσε νά μάξέμη τήν πρόσφυγα και νά κλέψη τήν κόρη. Μά ό προστός είχε φίλους βουλεντιάς στη Θεσσαλονίκη, ένέγγησε και τόν πάσανε.

Κ' έβρινε πάμ μοναχός κ' έζημος, πάν τήν καλιμά στόν κάμπο ό Παρασούρης.

Κάποιος άξιωματικός τής Χωροφυλακής, πού τόν έν γνώριζε, τού έδωσε τότε σισιατικά νά πάη στ' Άγιον Όρος. Πριν φύη έμως θέλησε νά εκδικηθή τόν προστό. Έπλε κάμποσα ούζα και πήγε άπό κάτω άπό τό σπίτι και τραγουδήςε:

'Εσού θαρρείς πώς σ' άγαλιώ τή νεότη μου νά μή χαρώ κι' όλο μου κάνης νάξι, άν δέ σε κάνω χάσι!...

Η νύκτα ήταν ήσυχη και σιωπηλή. Κάποιος μακρινής πηγής άκούγονταν τό νερό νά τρέχη... Τά παράθυρα τής Σηματαζούδας έμεναν κλειστά, τό χαγιάτι άδειανό και ή πόρτα βαρειά μανταλωμένη. 'Ο Παρασούρης έμως συνέχισε:

Μά σό θαρρείς, άν μ' άρνηθής καρνάδα βιάλλα (κόκκινη παπαρούνα) θά γενώ θά φυλλοκριντίσω, για νά σε δαιμονίσω!

'Ο δρόμος ήταν άδειανός και σιωπηλός. Ένα φοροφυλάσσια μοναχά άκούγονταν στό ζοτέτι. Και δός τόν τραγουδι ό Παρασούρης:

'Όπου πεινά, φρωιά θαρρεί, κι' όπου διψά, λαγκάδια, κι' όπουνε και ξεπόλητος παπούτσι και σιδάλια.

Μά σάν δέν τόν άκούγε κανείς, βαρέθηκε κ' έφυγε. Τήν άλλη μέρα έμως ό προστός κατάγγευσε στην άστυνομία ότι τή νύκτα ό Παρασούρης τού... Έξλεψε τις κόττες του!

Τότε ό φίλος τού ό άστυνομικός, για νά τόν σώση άπό τήν κατηγορία, τόν έμηνάδεσε μια ώρα ηγρορότερα για τό 'Άγιο Όρος.

Έκει ένα ράσο, σέπυσε τό πολύπαθο σώμα τού Παρασούρη. Τό φόρεσε χωρίς νά γίνη μοναχός. Κι' άκάμα άρπες και τά γένεια του.

Έβρινε χρόνια άρκετά εκεί πάνω. Χρόνια πού παραγράφουν όσα δήποτε μαρροεγκλήματα και φέροντι τή συνγωγή τ' ούρανού σέ κάθε έμιασσία!... Κ' ήταν πειά έννομισε πός άποκατεστάθη και άπέναντι τού Θεού κιά άπέναντι τής Κοινωνίας, γύρισε ένα πρωί στόν τόπο του, έχοντας μια γενιάδα άσπρη-άσπρη και μακρύα. Ήταν ντυμένος μέ τό ράσο του και κρατούσε άρκετά κοινόματα και κομπολόγια, για νά ζήση πειά ήσυχια, καλά και τιμημένα...

(Τό τέλος στό προσεχές) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΣΑ

ΠΟ ΉΜΑ ΣΕ... ΣΚΥΛΟ!

Περιφημότερος μεταξύ τών σωλών τού 'Αγίου Βερνάρδου, οι όποιοι διακρίνονται για τήν τόλμη και τήν αυτοθυσία τους, ύπηρξε κάποιος Μπαρζώ, πού έσισε τή ζωή σαράντα έν δλω ανθρώπων.

Προς τιμήν τού ήπερόνου αυτού σωλόου, τού όποιου τό πνώμα μετά τό θάνατο έκαυώθηκε και ένατετέθη στό μουσειό τής Βέρνης, κάποιος σύγχρονος ποιητής έγραψε δίκωλο ποίημα, άπ' τό όποιο άποσπώμα τά έξής:

'Όποιος περάση άπό τήν πόλι μας κι' ιδή τό ταρχειμένο σου σώμα, άς βγάλή τό καπέλλο του, άς άγοράση τή λιθογραφημένη σου εικόνα και άς τήν κρεμάση μέσα στό δωμάτιό του. 'Ας τή δείξηνη στό παιδιά του και στός μαθητάς και άς τούς προτρέπει νά κάνουν ύγι έκανεσ κι' έσύ, ό όποιος δείκτηκες ώφέλιμότερος άπό πολλούς άνθρώπους!>

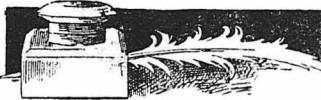
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ... ΒΟΥΒΩΝ

Στην Άμερικη ιδρύθη έσχάτως ένας συλλογος μέ τήν έπωνυμία «'Ο βουβός». Τά μέλη τού συλλογου αυτού, ότως φαίνεται κ' άπό τόν τίτλο, εινε ύποχρεωμένα νά τηρούν άωρα σιωπή, τόσο στό έστιατόριο τής λέσχης τουν, όσο και στην αίθουσα τού μιλλιάρδου και στην αίθουσα τού χαρτοπαγίνιου.

Η παραμικρότερη παράβασι τού θεμελιώδους αυτού όρου τού συνλόγου, δηλαδή τής σιωπής, τιμωρείται μέ βαρύ πρόστιμο. Η συνεννόησις μεταξύ τών μελών γίνεται μέ σήματα, ότως και στός κωαλάλους. Η όδια άπαγόρευσι, στό ζήτημα τής ομιλίας, ίσχυει και για τούς ήπερέτες τής λέσχης.

Και ένα άξιωματικό: Γυναίκες δέν γίνονται δεκτές στό σύλλογο, έπειδή, καθώς σημειώνεται στό καταστατικό, ήν γυναίκες εινε κατά κανόνα άδικαναε νά μείνουν άμίλητες, έστω και για ένα λεπτό >

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Έρρικος Δ' και ό φλύαρος ρήτωρ. Οι μαθηματικοί και οι στρατιώτες. 'Ο Άριστοτέλης κ' ό τερατολόγος. Η μεγαλοψυχία Φρειδερίκου τού Β'. Τό παράνομο τού Πιρών. 'Ο Μ. Φρειδερίκος και τό μάθημα τού πλαγιαίουλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά φορά, ένθ ό Έρρικος Δ' περιώδευε σέ κάποια έπαρχία, τόν ήποδέχτηκε έξ όνόματος τόν κατοίκον ένας άυτοχειροτόνητος ρήτωρ, ό όποιος άρχισε νά έκφωνή ένα μακροτόνο λόγο.

'Ο βασιλεύς έκαμε ύπομονη στην άρχή, αλλά βλέποντας ότι ό ρήτωρ δέν είχε σκοπό νά τελειώση, τού ειπε:

—Φτάνει ώς έδώ για μένα. Τά ύπόλοιπα τά λέςτε στό... γελωτοπόλο μου!...

Τήν παροιμιώδη κάποιας μάχης, ένας Γάλλος άξιωματικός έπλησιασε τό στρατηγέ Ντουσσι και τού ειπε:

—Στρατηγέ, ό έχθρός μας εινε άσυγκρίτως πολυαριθμότερος άπό μäs και γι' αυτό μας έπιβάλλεται νά ύποχωρήσουμε.

—Αύτους τούς ύπολογισμούς τούς κάνουν οι μαθηματικοί, άποκρίθηκε ό γενναίος στρατηγός: Έμεις είμαστε στρατιώτες και θά πολεμήσουμε!

Μιά φορά ένας φοβερός τερατολόγος συνάντησε τόν Άριστοτέλη κ' άρχισε νά τού διηγείται διάφορες άνόητες και ψεύτικες ιστορίες.

Βλέποντας όμως ότι ό φιλόσοφος παρέμεινε άτάραχος, τόν ρώτησε:

—Τι, δέν έκλήητησθε για όα' αυτά πού σας λέω;

—Έκείνο πού μ' έκλήητητε, άποκρίθηκε ό Άριστοτέλης, εινε ότι έχω αιτία για νά σας άκούω και δέν έχω πόδια για νά φύγω!...

Στό βασιλεύ τής Πρωσίας Φρειδερίκο Β' άνήγγειλαν κάποτε ότι είχε τωκολληθή στους δρόμους ένας λιβελλός έναντίον του.

—Νά τόν βάλτε χαμηλότερα για νά τόν διαβάζουν όλοι, ειπε ό μεγαλόψυχος μονάρχης.

—Καμιά φιλοδοξία δέν μου μένει πειά! ειπε μια μέρα μ' άπογοήτευσι ό περιφημος εθνομωρφός Πιρών.

—Γιατί; τόν έρώτησαν.

—Γιατί έκαμα άκόμη και τούς χωροφυλάκας νά γελάσουν!

'Ο Μ. Φρειδερίκος είχε καθηγητή τού πλαγιαίουλου τόν περιφημο μουσικοδιδάσκαλο Κάντζ. Μια μέρα ό Κάντζ παρουσίασε στό άνάκτορα τόν καλύτερο μαθητή του, ένα νεαρό εινταρτίδη, για νά παίξη και νά εκτιμηση ό βασιλεύς τήν μεγάλη του ικανότητα.

'Ο Φρειδερίκος πραγματικά ικανοποιήθηκε άπό τό παίξιμο τού νέου και ζήτησε νά μάθη γιατί δέν είχε προσφέρει τόσο πολύ κ' αυτός, έφόσον είχε τόν ίδιο διδάσκαλο μέ τό νέο.

—Άλλη μέθοδο μεταχειριστήκα σέ σάς. Μεγαλιώτερα, και άλλη σ' αυτόν, άποκρίθηκε ό Κάντζ.

Και έπειδή ό βασιλεύς έλέμενε νά μάθη περισσότερα, ό Κάντζ τού έδειξε μέ μια σχετική χειρονομία ότι στη δεύτερη περίπτωση έδούλευε και ή... άγία ράβδος.

—'Α, όχι, τέτοια μέθοδος δέν ταιριάζει σέ μένα, ειπε ό βασιλεύς. 'Ας άρκεστώμην λοιπόν στόν παλιό τρόπο διδασκαλίας!

Κάποιος νεαρός Γάλλος ποιητής έξέδωσε στό 1862 μια ποιητική συλλογή, τήν όποια έσκέριξε νά στειλή και στό Βίκτωρα Ουγκώ μέ μια κολακευτικώτατη αφιέρωσι.

'Ο Ουγκώ μόλις τήν έλαβε τού άπάντησε, κατά τή συνήθειά του, μέ μια έπιστολή γεμάτη θαυμασμό:

'Ο Θεός σäs προώρισε άσφαλώς για τήν ποιησι, τού έγραψε. Σäs περιβάλλει άπό τώρα ό φωτιστέφανος τής μεγαλοφυίας. 'Ελάτε νά μέ άνακουρίσετε στη μοναχιά μου. Σäs περιέμω άνωπομονα και σäs σφιγγω τό χέρι διά μέσου τού διαστήματος. Μäs χωρίζε τό άπειρο, αλλά ένάντι τής ψυχής μας ή μουσα!>

'Ο νεαρός ποιητής τά πήρε όλ' αυτά τούς μετρητοίς και πήγε νά τρελλαθή άπ' τή χαρά του, μόλις διάβασε τό γράμμα. Και χωρίς νά περιεμένη δεύτερη πρόκληση, έδεσπε πός συνάντησθ τού Ουγκώ.

Άλλ' όταν έφτασε εκεί, τόν περιέμω μια άνέπαιστη άπογοήτευσι. Κάθε φορά πού πήγαινε νά ιδή τόν Ουγκώ, ό ήπερέτης του τού άνήγγειλλε ότι ό κύριός του... έπαιρνε τό λουτρό του και δέν μετρούσεσ νά τόν δεχτή.

Στό τέλος ό ποιητής άπόκαμα και άφοδω κατώφθισε νά πάρη άπό τόν Ουγκώ ένα συστατικό γράμμα, πήγε στην Άφρική... για νά πολεμήση.

'Ατυχός έμως ούτε εκεί διακρίθηκε και κατέληξε στό Παρίσι, όπου πέρασε τή ζωή του σάν ένας ήσυχος νοικοκυράκος!...